Ч. 10 Субота 14 (26) січня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Людвика Пльона і в ц. к. Старостврах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(9-те засїданє з дня 24. січня 1895.)

Із спису петиций відчитано на сім засїданю між иншими слїдуючі важнїйші: Кілька громад в справі закупна дешевої соли для худоби; — кілька громад о субвенцию на піднесенє годівлї худоби; — громада Залізцї о заснованє в Залізцях промислово-ткацкої школи; — громада Чортків о вчисленє єї до ряду міст, котрим дозволено удїляня позичок банком краєвим на гіпотеку домів мурованих; — видїл товариства опіки над інтернатом для кандидаток учительскої семинариї у Львові о запомогу; — кілька відділів польского товариства педаґоґічного і учителів народних о поліпшенє биту материяльного; — видїл товариства сьв. Павла у Львові о субвенцию на місиї католицкі; — Людвик Рамулт о утворенє краєвої школи для домашного промислу деревного в Лютовисках.

Пос. Барвіньский підпирав петицию громади Залозець в справі основаня там же школи килимкарскої. — Пос. Криницкий підпирав петицию міста Тернополя в справі відписаня залягаючих престаций шкільних.

На внесенє Видїлу краєвого ухвалено закон позваляючий громадї місточка Краківця в повітї яворівскім побирати в роках 1895, 1896, 1897, 1898, 1899 оплату громадску: від одного степеня і літра алькоголю в горівцї або спірітусї по 6 кр.; від гектолїтра солоджених напитків спіритусових, араку, руму, сливовиці і пуншевої есенциї по 1 зр.; від гектолїтра пива всякого рода по 1 зр.; від гектолїтра меду 1 зр.

Два справозданя Видїлу краєвого а іменно: о принятє коштів лїченя Розалії і Олени Любасів і о підпиранє будови зелїзниць льокальних передано комісиям, — перше комісиї буджетовій, друге комісиї зелїзничій.

З порядку дневного наступило перше читанє внесеня пос. Меруновича в справі розповсюдненя межи сїльским народом асекурациї від шкід огневих і на житє. Пос. Мерунович мотивуючи своє внесенє, зазначив насамперед, що єго внесенє змагаюче до розповсюдненя в нашім краю асекурациї від огню і на житє людске в широких масах народу, опирає ся на загально признанім переконаню о економічній і суспільній хосенности асекурациї. Огнї роблять в нашім краю що року пересїчно на пять мілїонів зр. шкід. З того буває около три мілїони шкід необезпечених. Кілька лїт тому назад предложив був бесїдник дирекциї краківского товариства асекурацийного проект зборного убезпеченя цїлих повітів і міст за посередництвом рад повітових і громадских. Проект той не принято з причини технїчних трудностий, які представляло єго виконанє. Але при розбираню того проекту звернув єго увагу ґенеральний секретар товариства, нинї вже нежиючий бл. п. Йосиф Мразек на рільничі союзи асекурацийні істнуючі мабуть в двох повітах на Шлеску від 1877 р., а оперті о Товариство взаїмних обезпечень в Кракові. Союзи ті розвивають ся знаменито. Заохочений Мразеком старав ся бесїдник поінформувати ся о них і набрав переконаня, що за посередництвом Рад повітових можна би завести у нас такі союзи асекурацийні, втягаючи до асекурациї огневої маси людий, що держать ся доси здалека. За взорець можуть в тім взглядї служити Чехи, де зборні обезпеченя суть дуже розповсюднені. Тим способом без формального примусу став би ся звичай обезпечуваня ся з доброї волї людности загальним. З акциєю в тім напрямі могли би бути сполучені також заходи о розповсюдненє межи народом асекурациї на житє, котра у нас ще не дістала ся до него. І тут могли би Ради повітові богато здїлати. Внесенє бесїдника стремить впрочім до тої самої цїли, як подібне внесенє бар. Хлюмецкого поставлене в соймі моравскім і друге в соймі долїшно-австрийскім. — Внесенє се передано комісиї адмінїстрацийній.

Пос. Поточек мотивував своє внесенє в справі зміни закона о репрезентациї повітовій. Бесїдник домагав ся зміни в тім напрямі, щоби відступити від теперішної засади, після котрої Рада повітова складає ся з 26 членів, а число членів Ради припадаюче на одну ґрупу не може бути більше як дванайцять. Репрезентация людности рільничої повинна дїлити ся на дві ґрупи господарскі т. є. громади і обшари двірскі; так само репрезентация міст такокож на дві ґрупи т. є. на ґрупу з особистій кваліфікациї і оплачуваного податку та на ґрупу робітничу. До круга дїланя репрезентациї повітової має належати право видаваня мнїня о законах і урядженях, право ставленя внесень до правительства і властий законодавчих; наконець право жаданя пояснень від властий правительственних в повітї. — Внесенє Поточка передано комісиї адмінїстрацийній.

Пос. Дворский мотивував своє внесенє в справі прискореня будови мосту на Сянї в Перемишли. Бесїдник домагав ся ухваленя завізваня правительства, щоби постарало ся о додатковий кредит на докінченє будови мосту.

Пос. Окуневский мотивував своє внесенє в справі основаня семинариї учительскої

---

10)

РОЗБИШАКИ НА РІЦЇ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских полїшуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

— Менї видить ся, що тій Брайдельфордовій, хоч і я сам єї не терплю, роблять кривду — відозвав ся тут сквайр. — Я знаю майже все, що о ній говорять і сам слїдив за нею та казав слїдити. Але лиш о одно єї підозріваю, і за то можна би єї покарати, а то, що она продає муринам потайком віскі. Коли-б показало ся, що то правда, то наложу на ню кару, бо я преції судия і то мої обовязком, а тогди нехай гнїває ся або й ні, як собі хоче. Впрочім я би рад з того, щоби она дала нам спокій з своєю гостиною, але.... ви знаєте, яке то тут в Арканзасї. Коли-б чоловік з нїким не сходив ся, то зараз би цїле місто кричало, що ми горді і великі пани; нема отже иншої ради, як лиш з двох лихих вибирати менше, а тогди має ся бодай менше неприятностий і не потреба обганяти ся від злої волї.

— Може й правда, сквайре — сказав на то Джемс і став як грань червоний від того, що зважив ся тут бесїдувати таки перед панями — але то було би хиба в такім випадку добре, коли-б розходило ся о людий бідних і простих. Але у нас на селї, скоро раз стануть когось уважати за злого, то тогди вже всї сторонять від него і менї видить ся, що нїхто не возьме того за зле.

— Мр. Ляйвлї правду каже — вмішала ся ту Аделя й собі живо до розмови — я би з такою жінкою не довго церемонилась.... Хиба она може нам що за то зробити, коли ми їй закажемо до нас приходити? Ми би тогди позбули ся раз тої муки, від котрої годі вже видержати. Ну, Мр. Ляйвлї буде ще жалувати, що нас запросив.

— Панно Аделе — відозвав ся Джемс запинаючись по хвиля, як би який ікавий, і аж обіруч вхопив ся міцно спідної части свого крісла, як би мав давати собі зуб рвати — мама будуть.... ви би й не повірили.... хотів сказати.... спробуйте лиш та прийдьте коли до нас на село.... а хоч у нас і нема так красних цьвиток, як — він рад би був сказати тут з цїлого серця „як ви", але якось то єму не складало ся. — Таки дїйстно годі було єму то сказати; слова застрягали єму десь в горлї і він не міг їх вимовити.

— Як тут, Мр. Ляйвлї? — спитала Аделя усьміхаючись, бо она взяла то слово „як" за порівнанє з Геленою, — або може хотїла єму тим помогти та спитала „як тут?" Ах Ти Боже милий, у нас з цьвітками дуже сумно, бо ліси в цїлій околици витолочені, а навіть і деревам шкодить, видко, той страшенний та вічний дим і то неспокійне житє людий. Преції видите, які погані та нуждені дерева під самим містом, а чим дальше від міста, тим они сьвіжійші і зеленїйші та аж якось красшим запахом несе від них.

— Ах панно Аделе, коби то ви виділи, як то тепер у нас красно, як величаво! — відозвав ся Ляйвлї, котрий на саму згадку про ліс аж набрав нової відваги, хоч все ще не міг зважити ся сказати, кого то він мав на думці, коли говорив про цьвіти. — Нема нїгде на сьвітї красше, як у лїсї! Один ранок, одно сходяче сонце під сьвіжим, росою вкритим листєм вистануть за цїлий рік поганого волоченя ся по місті. Навіть дикі звірята і птиці знають то дуже добре. Там, де для них найлюбійше, де найспокійнїйше, де не може заглянути нїяке людске око, там грає ся серна з своїм сернятком, там веселі сьпіваки добувають з себе найчуднїйші тони і сьпівають так довго, так прекрасно, аж листє таки добре зачне дрожати та шелестїти.

— От дивіть ся — промовив сквайр Дейтон, відкраваючи собі кусень тютюнового скрутлика до жутя і подаючи останок Йонатанови Смартови — з Мр. Ляйвлього готов ще таки на правду зробити ся поет — а може ви вже коли й писали які поезиї?

— Я? — сказав Джемс і побачив аж тепер на свій превеликий страх, що очи всїх були звернені на него. — Я.... нї.... нїколи в житю, —

в Коломиї або в Городенці. В мотивах своїх звернув бесїдник увагу на то, що послїдне справоздане краєвої Ради шкільної за 1893/4 р. о школах народних і семинариях учительских виказало брак учителїв, в наслїдок чого 412 шкіл було нечинних і що 1535 учителїв з браку достаточного числа семинарий учительских не мають іспиту зрілости і що наконець цїла всхідна часть нашого краю обнимаюча 15 повітів поза Станіславовом і Тернополем з людностию 1,258.438 душ не має анї одної семинариї учительської. — Внесене передано комісиї шкільній.

По сім слїдувало справоздане комісиї дорогової о дїяльности департаменту дорогового Видїлу краєвого за послїдний рік. Комісия вносила, щоби Сойм приняв се справоздане до відомости. При сїй нагоді жалував ся пос. Гурик, що в справозданю Видїлу краєвого нема згадки о его внесенях в справі зниженя престаций дорогових. — Пос. Окуневский жалував ся на то, що не може дочекати ся зміни закона. — Член Видїлу краєвого Едв. Єнджейович відповів, що скоро будуть знані засади, на яких має оперти ся реформа закона дорогового, Видїл краєвий предложить внесеня.

З порядку дневного наступило справоздане комісиї шкільної о внесеню пос. Барвінського в справі утвореня окремої ґімназиї з викладовим язиком руским в Перемишли. Комісия вносила: „Взиває ся ц. к. правительство, щоби істнуючі в ц. к. ґімназиї в Перемишли рівнорядні кляси з руским язиком викладовим, віддїлило від тої ґімназиї і утворило з неї окрему державну ґімназию в Перемишли з руским язиком викладовим. — Внесене комісиї ухвалено.

По сім слїдувало трете читане проєкту закона о засновуваню і удержуваню народних шкіл. Ухвалено без дискусиї.

Яко послїдна точка порядку дневного слїдувало справоздане комісиї о проєктї правительства о місцевих і окружних властях надзоруючих школи. В дискусиї над тим предложенем забирали голос посли: Окуневский, котрий промавляв против проєкту закона, доказуючи, що проєкт сей вводить полїтику до школи і дає перевагу польскому елементови. Бесїдник розбирав поодинокі параґрафи і критикував їх. — Пос. Телїшевский в довшій промові, критикував проєкт правительства і виступав против параґрафів, котрі нормують вплив місцевих Рад шкільних і надзір над школами; наконець протестував против якої небудь зміни в орґанізациї місцевих Рад шкільних. — Віцепрезидент кр. Ради шкільної п. Бобжиньский полемізував з попередними бесїдниками дивуючись їх тактиці. Бесїдники ті, казав він, жалують ся на велике число неписьменних людий, а не хотять орґанізациї надзору шкільного, лиш волїли би, щоби він позістав таким, яким єсть. Тимчасом реформа надзору шкільного єсть конче потрібна, бо в теперішнім устрою надзору суть такі браки, що задля них не можна навіть було дотепер зовсім шкіл зорґанізувати.

Задля спізненої пори перервано дебату над сим предметом і по відчитаню кількох внесень закрито засїдане, а слїдуюче назначено на завтра, на суботу.

Перегляд полїтичний.

В дальматиньскім соймі поставив пос. Бянкіні — як ми то вже коротко згадували — пильне внесене, домагаючись, щоби намістником Дальмациї був іменований достойник цивільний а не войсковий. Пильність внесеня мотивував бесїдник полїтичним і економічним положенем Дальмациї. Сойм всїма голосами з виїмкою пятьох голосів радикальних Хорватів відкинув то внесене. Перед замкненем засїданя зазначив Бянкіні конечність внесеня клявзулї митової і старав ся при тім виказати, що сполучене Дальмациї, Істриї, Босни і Герцоґовини та Хорватиї в обемі Монархиї австрийскої єсть одиноким способом економічного ратунку.

В ческім соймі заявив намістник серед грімких оплесків нїмецких послів, що в Трутнові буде утворений нїмецкий суд окружний.

„Нов. Врем." доносить, що новий варшавский ґен.-ґубернатор ґр. Шувалов, приймаючи депутацию католицкого духовеньства, що прийшла его витати так відозвав ся до неї: Витаю вас панове, яко головних представителїв місцевого духовеньства католицкого. Стоячи так близько до тутешної людности, думаю, що доможете менї вести єї в преданности для престола і в дусї єдности з ширшою нашою вітчиною.

З Білграду доносять, що король вибирає ся в гостину до своєї матери в Біярріц, приїде завтра до Відня, де стрітить ся з міністром справ заграничних Богичевичем, котрий вертає з Берлина. У Відни перебуде король один день, а в недїлю поїде дальше.

Новинки.

Львів дня 25 сїчня 1895.

— **Відзначенє.** Є. В. Цїсар надав ад'юнктови повітового суду в Бродах, ґрафови Осипови Калиновскому, достоіньство шамбеляна з увільненем від такси.

— **Перенесеня.** Дирекция почт перенесла официяльів почтових: Стан. Серватовского з Кракова до Львова і Альойзия Харанцу з Калуша до Бялої, а асистента почт. Осипа Рущицкого з Бялої до Кракова.

— **Іменем редакцийного комітету „Руско-українських народних мельодий"** заявляємо отсим подяку вп. панї Одарцї Глїбовицкій з Циган і вп. п. М. Миколайчукови з Мервич за надіслане власноручно списаних мельодий народних, а вп. п. Наталїї Кобриньскій за відступленє до ужитку видавництва обемистого збірника пок. о. Т. Кобриньского. Заразом просимо вп. Земляків, котрі готові нам помогти в нашій роботї, щоби поспішили ся з надісланем материялів, позаяк в протягу місяця рукопись буде вже віддана до друку. Комітет відбув до тепер 14 засїдань, на котрих приготовано до друку над 35 мельодий пісень народних з варіянтами, числом до 80. До першого випуска, котрий буде обнимати найменше 50 пісень з варіянтами, увійдуть переважно найбільше у нас розширені піснї історичні, балляди і піснї побутові; натомість піснї обрядові, а то щедрівки, коляди, гагілки, піснї весїльні, купальні, обжинкові і т. п. будуть поміщені в можливім комплетї аж в дальшім випуску. Длятого просили би ми передовсім о над-

---

і надармо шукав руками тої опори, котрої перед тим пустив ся був підчас живої розмови.

— Але здає ся, що п. Смарт вже писав — відозвала ся тут панї Дейтонова і хотїла тим бідного хлопця вибавити з клопоту.

Йонатан Смарт глянув на Дейтонову з під ока.

— Янкі мав би писати поезиї? — відозвав ся він наконець усьміхаючись і взяв ся обіруч за лїве колїно — а то прекрасна гадка. Нї, панї Дейтонова, я тим не конче занимаю ся; з писаня віршів нема нїякого хісна. — Але сьмійте ся з мене, або нї, то мушу таки признати ся, що я дійстно писав раз вірші і то для моєї старої, коли я ще ходив до неї.

— О, коли так, пане Смарт, то мусите нам раз показати свої вірші — просила Аделя — Я дуже люблю читати поезиї....

— А ще особливо такі — відповів Смарт сьміючись — з котрих можна до розпуку насьміяти ся.... Ба, коби то я їх ще мав.... Опісля я й сам мусів з них сьміяти ся.

— А хиба-ж ви їх подерли?

— Та нї, не подер, але они в руках тої, для котрої були писані.

— Як то, у панї Смартової?

— Та ніби так і она робить з них тепер такий ужиток, який роблять з того ратища, що ним Індиянин зле кине; здоймають і кидають назад в того, що ним кинув.

— А то якась загадка — відозвала ся на то панї Дейтонова.

— Але єї легко відгадати — говорив янкі дальше. — Я писав тоті вірші в хвилях, коли менї більше, як звичайно завернуло ся було в голові — або може не правда пане Ляйвлї, що й вам часами в голові заверне ся?... Отже я вихвалював в них, як звичайно в таких віршах, тогдїшну панну Розалію Гіндор та не лиш славословив єї незрівнану красу такими словами як: алябастер, перли, слоновина, зірки, оксамит, рожі, фіялки і т. д., але ще й був на стілько неосторожний, що в своїй скромности признав ся до того, що я не гідний називати своїм такий ідеал; але вкінци таки я єї посватав. Доси було все добре; панна Розалія не була із стали, а Йонатан Смарт був собі також тогди ще не аби який паробок, та й рослий же, бо аж на сяжень і два цалї високий. Отак жили собі кілька лїт спокійно та весело і я забув вже був, що в тих віршах було написано. Аж ось....

— Письмо до сквайра Дейтона — сказала Нансі, що в сїй хвили отворила двері і подала в кількоро зложений папір.

— Хто его припіс? — спитав сквайр.

— Мильрайдер — відповіла — він казав, що то якесь пильне письмо.

Сквайр Дейтон отворив письмо і станув з ним до сьвітла, щоби можна лїпше прочитати, а Йонатан, що на хвильку перервав був своє оповідане, розказував тепер дальше, і то своїм способом, зачинаючи від того слова, на котрім станув:

...одного разу стало ся так, що пан і панї Смарт, як то нераз буває межи чоловіком а жінкою, завели з собою малу суперечку, в котрій пан своїй панї сказав що-до єї особистих прикмет кілька неконче для неї лестних слів. Она як би зачала, що до того прийде, бо нараз, не кажучи нїчого, видобула, подумайте собі, що?.... ті старі вірші і стала читати менї їх на голос, ба, тим голоснїйше, чим більше я тому противив ся і вичитала з них зовсім наші погляди, як ті, що я їй саме що був вискасав. Тота сцена повтаряла ся опісля ще кілька разів, а коли хтось, зробивши досьвід сам на собі, має право учити молодїж і остерігати єї від похибок, то я радив би дуже отсему межи нами молодому Джемсови Ляйвльому, щоби не посилав вілких віршів такого змісту тій панночцї, котру думає взяти собі за жінку.... А може ви вже вибрали собі яку? — Отсе питанє стрітило того, до котрого було поставлене, так несподївано, що він аж злякав ся і кинув ся на крісї. Сим разом вибавив его з клопоту пан Дейтон, бо встав борзо, підійшов до вікна, виглянув на двір, подивив ся на годинник і сказав відтак:

— Люба жіночко, я дістав отсе письмо на свою біду, мушу ще сего вечера їхати до якогось занедужавшого небезпечно.

— Тут в Гелені? — спитала зажурена панї Дейтонова.

— Ой, де-ж там — відповів сквайр — півтретя милї звідси на селї та не верну скорше аж завтра рано, коли взагалї стан недужого на то позволить. Чуєш, Нансі, скажи ко Цезарови, нехай сїдлає для мене коня і виведе его перед хату.

Панї Дейтонова зітхнула глубоко.

— Ах, Юрцю — шептала она засумована — оно то й добре для тебе, що з твоїх здібностий всї так користають, але я не знаю, менї чогось так дуже хотїло би ся, щоби ти міг трохи більше дома сидїти. Часта їзда по ночах може ще твоє здоровлє зруйнувати.

— Не жури ся — відповів Дейтон усьміхаючись і став надягати на себе плащ, котрий на его знак принесла була Нансі. — То менї не зашкодить, але я таки волїв би сидїти тут з вами; та що-ж маю дїяти? Хиба-ж покидати менї тих недужих, що мають довіре до мене і лишати їх в страху та журбі лиш длятого, щоби менї було вигідно? Менї їх жаль тих бідних, тим більше, що в цїлій державі нема правдивих лїкарів лиш майже самі коновали.

— Сквайр таки правду каже — відозвав ся тут Йонатан — то добродійство, за котре чоловік аж не знає, як має дякувати, коли може дістати доброго лїкаря. Але по правдї сказавши, я би не хотїв тим бути, котрий не знає, чи він може вечером спокійно лягати спати,

силане нам пісень першого рода, котрі яко прототипи або варіянти могли би знайти поміщене в I-ім випуску, хоч очевидно за всякі материяли будемо вдячні. Дякуючи великодушній жертві вп. Добродія з Бережан, котрою материяльна сторона видавництва в части обезпечена, постановив комітет розширити загаданий первістно плян видавництва в той спосіб, що до всїх пісень буде доданий відповідний акомпанямент фортепяна. Видавництво зискає тим очевидно на вартости і загальнім интересї. Заразом постановив комітет з уваги, що у Львові жадна друкарня не має відповідних черенок нотних, друкувати I-ий випуск в Липску, де такі видання виконують ся вповні артистично. Думаемо, що тим способом видавництво наше відповість всяким вимогам. Материяли для комітету просимо надсилати на адресу: Єронима Калитовского, конціпїента адвокатури в канцеляриї адв. дра Коса, Львів, ул. 3. мая ч. 5. За комітет: О. *Остап Нижанковский* і *Єронім Калитовский*.

— **Товариство етноґрафічне** (народописне) завязало ся у Львові. Має на цїли научне слїдженє народу польского, руского і сусїдних і розширюване зібраних о тім відомостий при помочи часописий товариства, котру члени товариства будуть дїставати даром. Членом може бути кожда чесна особа, так мужчина як женщина. Хто хоче вписати ся в се товариство, має зголосити ся до професора Університету львівского, др-а А. Калини, ул. Гончарска ч. 6. Статути потвердило вже Намістництво. Загальні збори відбудуть ся 9 лютого о год. 6 вечером в ратушевій сали.

— **Звичайні Загальні Збори „Шкільної Помочи“** в Коломиї відбудуть ся з звичайним порядком дневним дня 31 січня с. р. о год. $^1/_2$ 6 вечером — а взглядно о год. $^1/_2$7 вечером в комнатах „Родини.“

— **Читальні.** Нова читальня „Просьвіти“ засновуе ся в Баківцях бобрецкого повіта. Статути підписав між иншими і властитель Баковець п. Тавшиньский. — В Буску відновилась давна читальня. На Йордан зібрало ся в ній звиш 150 осіб, з котрих вписало ся в члени 62. Головою читальні вибраний сотрудник о. Ал. Ротко.

— **З Станїслава** пишуть нам: Преосьв. Епископ Юліян Куїловский, дякувати Богу, прийшов уже цїлком до здоровля, так, що дня 18 с. м. міг відправити торжественне богослуженє (сьв. Литургію), а відтак зараз на другий день від'їхати до Львова, щоби взяти участь в нарадах соймових, а заразом порозуміти ся з Є. Е. Митрополитом в пекучих справах нашої церковної провінциї.

— **Забави.** Вечер з танцями тов. „Родина“ в Коломиї відбуде ся 7 лютого в сали каси щадничої. Дохід на Народний Дім. — Святиньскі Русини устроюють вечер з танцями 3 лютого в сали касиновій. Вступ 80 кр., білет родинний 2 зр.

— **На прятане** остатних снїгів видало місто Львів 11.000 зр. Снїг згортало кілька днів около 450 робітників, а 125 возів вивозило.

— **Великого рися** убили на ловах в лїсах риманівских дня 20 грудня м. р. Рись сей випханий буде виставлений в музею ґр. Дїдушицких.

— **Катом віденьским** на місце помершого Зейфріда іменовали власти Кароля Зелінґера з Оттакрінґу, котрий перше занимав ся продажию молока, а притім помагав деколи катови Віленбахерови. Має то бути чоловік великий і сильний. Не біда спопукала его взяти ся до такого сумного ремесла, тільки щире званє і охота, котрої, розуміє ся, не можна єму завидувати.

— **Підкинена дитина.** В городї одної реальности при улици Закутній у Львові робітник, що прятав снїг, найшов вчера неживого півторарічного хлопця. Лежав собі бідненький під парканом, завинений в червону одежу і хустку. Лїкарі ствердили, що дитина замерзла. Полїция зараз вислїдила, що то Сальця Гохберґ підкинула свою дитину. Она дала дитину на виховок одній жидівцї, але не платила за неї, і жидівка звернула дитину. А нелюдска мати кинула синка на відлюдне місце, щоби замерз.

— **З кладки в воду.** Вечером дня 21 с. м. в Делятинї слуга панї В. вийшла по воду до недалекого потока, поховзнула ся на кладцї, впала в воду і втопила ся, бо не було кому ратувати. Панї В. ждала довший час на слугу, відтак сама пішла до потока подивити ся, що там діє ся; побачила тілько неживу слугу. Слуга була доньюкою одного побережника лїсів камеральних. Не могли еї відратувати, хоч давали раду.

— **Довга практика.** Львівска полїция зловила небезпечного злодія, Бачманьского, що вже 37 разів був засуджений за злодійства і инші проступки. Злодій сей мав 40 лїт.

— **Відміна.** В Копенгазї на клїницї лїчать тепер 3-лїтну дївчину, котра має страшенно великі ніс, уха, руки і ноги, хоч само тїло мізерне. Дївчинка, прийшовши на сьвіт, виглядала так страшно, що постарали ся о то, аби мати не бачила еї нїколи. Особливо праву руку, половину грудий, ніс і ноги має величезні. Сама дитина все смутна. Здогадують ся, що як буде рости, то і ніс і руки і ноги будуть відповідно більшати. Яка доля такої дитини, коли не вмре завчасу?

— **Народний стрій чи балевий?** Декотрі товариства наші, що перше просили панї являти ся в народних строях на забави, тепер на то забули і просять о балевий або вовняний стрій. Видко, що ріжні комітетові спанїли тай немиле їм все, що селянина нагадуе. Наші панночки найлучше зроблять, коли являть ся на забавах в народних строях і тим молодих панів навчать, що волять свій стрій, ніж француські витребеньки.

Господарство, промисл і торговля.

Після остатного виказу ґенеральної дирекциї желїзниць державних перевезено в місяци грудни с. р. на всїх шляхах власних і тих, що суть під зарядом желїзниць державних, загалом осіб 2,370.836; тон товарів 1,956.554. Дохід з перевозу осіб і пакунків приніс 1,250.709 зр.; з перевозу товарів 4,702.952 зр.; загалом 5,953.661 зр. В порівнаню з груднем року 1893 загальний дохід зріс о 527.549 зр.

В часї від 1 січня до кінця грудня 1894 було з руху особового і пакункового доходу 21,214.609 зр.; з руху товарового 56,895.960 зр., — разом 78,110.569 зр. В тім самім часї р. 1893 був дохід з руху особового і пакункового 19,770.764 зр.; з руху товарового 53,556.520 зр., разом 73,327,284 зр. — отже загальний дохід в порівнаню з роком минувшим, виказуе звишку в сумі 4,783.285 зр.

Телеграми.

Прага 25 січня. Молодоческі посли соймові спротивились внесеню, щоби сойм призволив продати парцелї, на котрих стояв ческий музей, банкови краєвому, а то для того, що через ті перцелї буде зроблений доізд до німецкого касина. Мимо того внесенє ухвалено.

Берно (моравске) 25 січня. Пос. Жачек мотивував в соймі внесенє о заснованю ческого університету і відкликував ся до Німців зазначуючи, що основанє такого університету було би найкраснїшим памятником 50-лїтного ювилею панованя Монарха. Внесенє передано одноголосно комісиї шкільній.

Софія 25 січня. Вість, яку подало „Нов. Врем.“, а після котрої болгарске правительство мало припоручити полковникови Кесякову, щоби він підготовив болгарский депутацйї приняте в Петербурзї, називають тутешні, добре поінформовані круги зовсїм видуманою.

Париж 25 січня. Буржоа зрік ся знову утвореня нового кабінету. Президент Фор закінчив вчера о 5 год. переговори з покликаними до себе особами, а нинї комусь з них повірить місию утвореня кабінету. Говорять загально, що ту місию одержить Любе.

чи вї. Та й з заплатою буває нераз дуже круто.... А хто-ж то той недужий?

— Якийсь Німець, що недавно там осів — відповів судия — менї видить ся, що він називає ся Брандер.

— Ага... певно набавив ся трястя.... ну, то не так небезпечно. Але ось, бачу, ведуть вже коня, отже я вас, мої панї попращаю. А ви, пане Ляйвлї, підете також, чи ще тут останете ся з панями?

— Крий Боже, нї! — сказав Джемс борзо, але й зараз аж злякав ся своєї нечемности. — Я.... я хотів лиш сказати, що й менї треба вже іти домів, бо то вже пізна пора. А може будемо їхати одною дорогою, пане Дейтон?

— Леднѝ — відповів Дейтон, припинаючи собі лїву острогу — я поїду стежкою до Билїс. Туди близше.

— То будете мусїли їхати мочарами — сказав Джемс — туди й в білий день трудно перебрати ся.

— То нїчого — відповів сквайр і усьміхнув ся — я знаю там кожду пядь дороги, а недавно ще й казав я там попідкошувати трохи очерет. Добранїч, дїти. Завтра рано будемо може разом пити каву, а відтак вже добре собі відпічну.

— Отже, на чім стоїть, мої панї — спитав Ляйвлї і глявув притім трохи боком на Аделю, та поклонив ся низько пани Дейтоновій — чи можу сказати родичам, що ви завтра до нас загостите?

— Можете, можете, а не забудьте поклонити ся низенько від нас вашій пани-матцї — відповіла Мрс. Дейтонова і подала руку молодцеви, а той стиснув еї сердечно, та все ще в своїм заклопотаню держав, бо як-раз розважав собі в дусї, як промовити до панни Аделї. Мрс. Дейтонова, видко, здогадувала ся, що там діє ся в души Джемса, бо усьміхаючись відозвала ся:

— А Аделю взяти також з собою?

Джемс стиснув її руку так, що она аж мало не крикнула, але відтак пустив еї і почервонївшись аж по самі уха сказав:

— Паннї Аделї буде у нас може дуже скучно?

— То хиба лишити ся менї тут у Брайдельфордової? — спитала збиточлива дївчина.

— Панно — відозвав ся Джемс запиняючись.

— Ну, як пане Ляйвлї — відозвав ся Смарт в дверох — чи скінчите вже раз? Ваш кінь стоїть вже тут також.

— Прийдемо обі, Мр. Ляйвлї... на певно — сказала панї Дейтонова усьміхаючись, а Джемс, котрому Нансї подала капелюх, за котрим він вже довго шукав, сказавши ще: „Добранїч всїм разом!“ побіг сходами в долину і одним скоком вихопив ся на іспаньске сїдло свого коника, що повитав его заіржавши весело.

В кілька хвиль опісля гнали Дейтон і Ляйвлї кождий иншою дорогою. А Смарт насунувши капелюх лїпше на чоло і встромивши руки глубоко в кишенї ішов улицею та посвистував весело. Але що в містї було тихо і він чув ся безпечним, то не пішов зараз до своєї хати, лиш ще раз над ріку, де приставали судна і де стояло може яких дванайцять або тринайцять привязаних ґалярів. Судна ті були поприв'язувані лиш міцними линвами а від берега була на кождий ґаляр покладена широка дошка, по котрій можна було ходити. Ті ґаляри то були прецї плаваючі крами, котрі доставляли жителям полудневих держав товарів з півночи.

(Дальше буде).

Надіслане.

За редакцию відповідає Адам Кречуневич

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.